

септемврий бѣ извиканъ въ казармата още единъ наборъ млади войници, а така сжщо бѣха извикани на тридневно обучение и запаснитѣ подофицери. Въ казармата, подъ ржководството на командира на полка подполковникъ Паковъ, се подхвана и разви енергична работа.

Изобщо презъ първия периодъ 11-и Сливенски полкъ се стабилизира и оформи като здрава войскова единица съ свои традиции и доби хубаво име срѣдъ околното население. Презъ редоветъ му минаха хиляди млади български синове и връзкитѣ му съ Сливенския край останаха здрави и неразривни. Дълбока бѣ браздата, която казармата оставяше въ душата на младия българинъ. Войникътъ бѣше гордостъта на челядъта, на цѣлото семейство. Каква радостъ обземаше всички, когато той си идваше въ отпускъ! Какъвъ мъжественъ видъ имаше, когато го уволняваха! Каква разлика отъ преди! Той знаеше да чете, да пише, знаеше всичко за България, за нейната сила и за величавото минало на българския народъ. Между строгитѣ казармени стени хиляди българци почувствуваха себе си като членове на едно славно племе и съ гордостъ крастѣха своитѣ кжщи съ войнишкия си портретъ.

б) ПРЕЗЪ ВТОРИЯ ПЕРИОДЪ

Презъ този перидъ полка сж командували:

- 1) отъ 18 януарий 1904 год. — полковникъ Узуновъ;
- 2) отъ 1 априль 1909 год. — подполковникъ Клисуровъ;
- 3) отъ 28 декемврий 1909 год. — подполковникъ Семерджиевъ;
- 4) отъ 1 февруарий 1911 год. — подполковникъ Бурмовъ;
- 5) отъ декемврий 1911 год. отново поема командуването на полка полковникъ Семерджиевъ, който го предвожда въ боеветѣ срещу турцитѣ до 15 януарий 1913 год.

Този периодъ отъ деветъ години за полка бѣ най-оживениятъ и най-плодоносниятъ, както по отношение на бойната му подготовка, така и по отношение на подготовката му въ домакинско отношение за война.

Годината 1904 се ознаменува съ голѣми устройствени промѣни въ войската. Дивизиитѣ отъ шестъ станаха деветъ. Българската пехота доби онова устройство, което отговаряше на важната задача, която ѝ предстоеше въ неизбежната война съ Турция.

Презъ тази година почна войната въ Далечния изтокъ между Русия и Япония. Поукитѣ отъ войната живо интересуваха българската войска изобщо и Сливенския полкъ въ частностъ. Военната техника бѣ отишла много напредъ. Старото оржжие се замѣни съ скорострелно, димниятъ барутъ съ бездименъ, срѣдствата за наблюдение се увеличиха, картината на боя се измѣни. Трѣбваше, следователно, и начинитѣ на подготовката и обучението да се измѣнятъ. Новитѣ начини за воденето на боя се излагаха предъ всички бойци и всички се запознаваха съ тѣхъ. Въ казармата закипѣ новъ животъ, жива струя отъ по-широко образование се организираше.

Въ края на 1905 год. бѣ изработенъ новъ „Уставъ за обучение и действие на пехотата“, който бѣ важна стѣпка за подготовката на пехотата въ духа на съвременнитѣ схващания за воденето на боя.